

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

El camí de l'harmonia entre fe i raó: sant Agustí

El 27 d'agost celebrem la festa de santa Mònica, i el 28, sant Agustí, el seu fill. Sant Agustí és un dels pensadors més grans de la història, proper als homes de qualsevol època i lloc, dotat d'una extraordinària empatia per a qui s'acosta a la seva figura. La seva mare li va transmetre la fe catòlica quan encara era nen. Més tard, en la seva joventut, s'allunyà de la fe cercant la felicitat en la satisfacció dels sentits i sobretot a causa de les doctrines maniquees que li oferien una concepció aparentment més racional del món. Però la seva set de la veritat era tan forta i tan profunda que no s'accontentà amb aquelles cosmovisions i va buscar i buscar fins que trobà el Déu veritable, que dona la vida i que entra en la nostra mateixa història. El seu pelegrinatge intel·lectual i espiritual és un paradigma del treball de reflexió en la relació entre fe i raó, en definitiva, a la recerca de la veritat. Segons ell, fe i raó són «les dues forces que ens porten a conèixer». Va formular aquesta relació coherent entre fe i raó: *crede ut intelligas* (creu per a comprendre), i de manera inseparable, *intellige ut credas* (comprèn per a creure).

Segurament la seva frase més coneguda és aquella amb que comença el llibre de les *Confessions*: «Ens heu fet per a vós, i el nostre cor està inquiet, fins que no descansi en vós» (I,1,1). És una descripció magnífica del seu itinerari d'insatisfacció interior, de recerca i d'encontre. Descripció de l'encontre amb qui li era més interior que ell mateix: «Perquè vós éreu més dintre meu que el més íntim de mi, i més alt que allò suprem del meu ésser» (III,6,11). En conseqüència, qui està lluny de Déu també està lluny de si mateix, alienat de si mateix i només pot trobar-se ell mateix si es troba amb Déu. D'aquesta manera aconseguix arribar a ell mateix, al

seu veritable jo, a la seva veritable identitat. En aquesta mateixa línia, el Concili Vaticà II (veure *Gaudium et spes*, 22) ens ensenya que el misteri del ser humà només s'aclareix en el misteri de Jesucrist, que és el qui manifesta plenament l'home al propi home i li descobreix la grandesa de la seva vocació.

La conversió de sant Agustí pot definir-se com un itinerari que va culminar amb la conversió i després essent batejat per sant Ambrós, però que va continuar fins al final de la seva vida. L'itinerari comença amb el seu acostament progressiu al cristianisme, encara que de fet havia rebut de la seva mare, santa Mònica, una educació cristiana que sempre va estar present. També la filosofia platònica contribuï positivament en el seu camí de retorn a Crist. Els llibres dels filòsofs li indicaven que existeix el Logos, de qui procedeix tot el món, però que semblava llunyà. En la lectura de les cartes de sant Pau és on va trobar plenament la veritat. La fe en Crist portà a acompliment la llarga recerca de sant Agustí en el camí de la veritat. Després de rebre el Baptisme, volgué dedicar-se a la vida contemplativa i a l'estudi, però tres anys després va ser consagrat sacerdot i després bisbe a Hipona i destinat a servir els fidels. En la darrera etapa de la seva vida va ser especialment conscient que tenim necessitat d'una conversió permanent i fins a la seva mort va viure amb una intensa actitud d'humilitat, demanant perdó a Déu cada dia de la seva vida.

Sant Agustí té molt a dir als homes i dones d'avui. Sobretot ens recorda que més enllà dels nostres dubtes i inseguretats, no hem de perdre l'esperança de trobar la veritat i que cal buscar-la amb humilitat i constància.

ENTREVISTA

L'aplec de l'encoratjament

MONTSERRAT SARDÀ

Les Delegacions d'Ensenyament de les diòcesis catalanes i la Fundació Escola Cristiana, amb la col·laboració del Moviment Cristià de Mestres i Professors (MCMP), han convocat el dissabte 7 d'octubre, a Montserrat, un Aplec de mestres i professors cristians per tal «d'encoratjar-los a continuar donant un testimoni coherent en l'àmbit de la seva activitat socioprofessional, tot compartint la vivència cristiana i pedagògica, i donar-los suport eclesial en la seva tasca professional». La Montserrat Sardà és la presidenta del MCMP.

En quina situació es troben els mestres i professors cristians a les escoles del país?

Els qui estem en l'àmbit de l'educació ens trobem, cada vegada més, amb educadors cristians, sobretot els que treballen en l'àmbit públic, que manifesten dificultats i que es troben en solitud en els respectius centres; sobretot en els claustres a l'hora de prendre algunes decisions.

Creu que sembla que s'hagin d'amagar de ser cristians?

Ens hem d'amagar de ser cristians? El baptisme i viure la fe en la comunitat parroquial, en algun moviment o associació d'Església..., és el que ens dona força per ser llavor d'Evangelí i veritables testimonis de Crist allà on som.

Com es pot millorar aquesta situació?

Oferir uns espais de trobada on es pugui reflexionar, aprofundir i compartir temes d'interès per tal de cultivar la formació, a la llum de l'Evangelí. Tot docent cristià ha de tenir la possibilitat de cercar la integració, en la seva vida, d'aquestes vessants: ser cristià i ser mestre o professor. Per això és necessària la reflexió i la formació, des d'una visió cristiana de l'home, la vida i el món. Això farà que pugui ajudar els alumnes a créixer en tots els aspectes de la seva personalitat.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

La seva presència, arreu!

Dos seminaristes viuen l'experiència d'una estada de diverses setmanes en un país sud-americà durant les vacances d'estiu. Han preparat l'anada: converses amb persones que hi han estat, contacte amb el sacerdot que els acollirà, reflexió des dels objectius de l'experiència, pregària sobre les actituds personals a la llum de l'evangelí...

Tot just arribats, un d'ells escriu a un amic: «No som encara a la nostra destinació. És temps, però, de començar a adaptar-nos una mica i de copsar les primeres impressions: inseguretat pel carrer, gent enmig de la misèria i, alhora, gent acollidora i agradable, molta fe i un llarg etcètera. Però en aquest correu electrònic volia compartir amb tu la missa d'aquesta tarda: ens han vingut a recollir i hem anat fins a una barriada, a una zona muntanyenca als afores de la ciutat. Camí de carro força costerut, cases tipus *favela*, nens descalços, mares adolescents, ancians, joves, tot amarat per la misèria que envolta tot això. Una pobresa urbanita, diferent —ens diuen— a la pobresa de la zona on ens mourem. Tanmateix, en un porxo molt humil, entre quatre gosos, dues gallines i el soroll de l'aigua, ens esperaven unes quaranta persones per celebrar l'Eucaristia. El mossèn

ha predicat amb una calidesa especial. Aparentment res d'estrany, però per a mi ha estat tot un tastet d'allò que ens espera. Què gran és sentir que formes part de l'església catòlica que acompanya i està present en aquests llocs tan pobres, tan deixats, tan oblidats. I, aleshores, he donat gràcies a Déu per la seva presència real en l'eucaristia entre aquella gent senzilla i humil, com en el mateix pessebre de Betlem. Hem d'experimentar la seva presència arreu, fins en els llocs més amagats. Prega perquè la missa d'avui sigui el començament d'una cosa molt gran!» «Perquè ell no és lluny de ningú de nosaltres, ja que en ell vivim, ens movem i som» (Ac 17,27-28).

Aquestes ratlles ens situen, com si hi fóssim, enmig de la celebració de l'eucaristia d'aquest primer vespre de l'experiència missionera dels dos seminaristes. Els convé seguir mirant les persones i les situacions. Ben segur que hi descobriran la presència de Déu bategant ben viva. Els convé pregar, estimar i, en allò que puguin, servir; i, quan tornin, compartir l'experiència amb els seus companys, amics i comunitats. S'han de sentir enviats d'aquesta Església universal que vol arribar, com l'Amor de Déu, arreu.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Deja a cada día sus propios afanes

MARÍA DOLORES DÍAZ DE MIRANDA

Benedictina del Monestir de Sant Pere de les Puel·les

Solemos iniciar el día cargados de trabajo y preocupaciones, el transcurrir de las horas no suele liberarnos, pues nuestra mente, como una locomotora que no para, anticipa imaginativamente los acontecimientos de los días o meses venideros.

La psicología propone *mindfulness* como solución. Personalmente, pienso que la «sabiduría de cómo vivir la vida» se encuentra en lograr experimentar la presencia de Dios en la cotidianidad.

Lo que importa no es tanto lo que hagamos cuanto el cómo lo hagamos. Dios siempre está presente. Lograr a través

del día instantes en los que podamos pararnos y tener conciencia de la presencia de Dios es resituarnos en el aquí y ahora. Es conectar con nuestra fuente y nuestro origen, posibilitando que nuestras acciones y dinámicos sean orientados e iluminados desde Dios que nos habita.

Deja que cada día tenga sus propias preocupaciones, no des vueltas a lo que pueda venir. Acoge cada instante desde el fluir de los acontecimientos, sin agobiarte en el empeño de tenerlo todo bajo control. Cada día es único e incomparable; confía que no caminas solo, el Señor te acompaña.

Lectures de la missa diària i santoral

28. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Te 1,1-5.8b-10 / Sl 149 / Mt 23,13-22]. Sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i doctor de l'Església. Sant Julià, mr. (s. IV); sant Hermes, mr. (s. II).

29. ■ Dimarts [1Te 2,1-8 / Sl 138 / Mc 6,17-29]. Martiri de sant Joan Baptista, decapitat (s. I), venerat a Sebaste. Santa Sabina, mr.; sant Adelf, bisbe.

30. ■ Dimecres [1Te 2,9-13 / Sl 138 / Mt 23,27-32]. Sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. IV), patró de Vilafranca del Penedès; sant Fiacre, ermità, patró de botànics i jardiners; santa Joana Jugan, vg., fund. Germanetes dels Pobres (1839).

31. ■ Dijous [1Te 3,7-13 / Sl 89 / Mt 24,42-51]. Sant Ramon Nonat, rel. mercedari, dels primers, captiu a Algèria, cardenal, patró de Cardona. Sant Nicodem, amic i seguidor de Jesús; sant Arístides, abat; sant Domènec de Val, noi mr. de Saragossa; sants Vicenç, Sabina i Cristeta, mrs., patrons d'Àvila.

1. ■ Divendres [1Te 4,1-8 / Sl 96 / Mt 25,1-13]. Mare de Déu del Puig (València). Sant Lleïr o Llicer, bisbe de Cosersans (s. VI); sant Gil o Gili, abat, penitent a Núria. Sant Artur, mr.; santa Anna, profetessa; sant Llop, bisbe; santa Teresa-Margarida Redi, vg. carmelitana. Beat Josep Samsó (Castellbisbal, 1887 - Mataró, 1936), prev. i mr.

2. ■ Dissabte [1Te 4,9-12 / Sl 97 / Mt 25,14-30]. Mare de Déu de la Cinta, apareguda, segons tradició, a la Catedral de Tortosa al 1178. Sant Antolí o Antoni, mr.; santa Íngrid, vg. dominicana sueca (†1282); santa Raquel, matrona bíblica (dona de Jacob); beats màrtirs de setembre (revolució francesa, 1789).

3. ■ † Diumenge vinent, XXII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Jr 20,7-9 / Sl 62 / Rm 12,1-2 / Mt 16,21-27]. Sant Gregori el Gran, papa (590-604) i doctor de l'Església, abans monjo, patró de la música. Santa Basilissa, vg. i mr.; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, mr.

DIUMENGE XXI DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Claus per obrir

P. JAUME SIDERA, claretià

El substitut de Sobnà, aquella patum que es creia qui sap què, fou Eljaquim, un home com cal, un pare preocupat pel bé dels ciutadans. Ell durà a l'espallla el manyoc de claus del palau reial per tancar i obrir al seu albir.

Jesús felicita Pere: l'ha confessat Messies i Fill de Déu. D'entrada, el constitueix pedra fonamental de la seva Església. Tan sòlida que la Mort que acaba amb tot, no la podrà engolir.

Pere és l'home de confiança que rep de Jesús les claus del Regne. Déu tindrà per lligat o deslligat allò que Pere lligui o deslligui. Una responsabilitat que exercirà des de l'amor i la fidelitat.

Una reflexió al marge. Fa l'efecte que la clau serveix més per tancar que per obrir, mentre Jesús obria, alliberava, eixamplava el cor, feia camí. Feia novetat. El diumenge de Pasqua diu als apòstols, tancats al cenacle amb pany i forrellat: «No tingueu por, jo sóc...». Igualment el dia de la Pentecosta. La ventada i el foc de l'Esperit obren portes i finestres a la proclamació de l'Evangeli. Més endavant l'Esperit aterra les barreres religioses —circumcisió, dissabte, aliments— que separaven els cristians jueus dels no jueus.

Per por de perdre l'ortodòxia, la puresa de la fe, l'Església —que som nosaltres, no cal dir-ho— s'ha privat sovint de la gran riquesa que aporten els qui pensen diferent o en qüestionen les seguretats. Així va perdre el tren de la modernitat, el món obrer, el món de les dones, el jovent.

Ve Joan Pau II i proclama: «Obriu les portes a Crist». Podria haver dit també: Església, obre les portes al món d'ara. No és bo deixar fora, per por de l'error, la part de veritat que l'error amaga.

El papa Francesc repeteix un cop i un altre: «Som Església en sortida. Aneu a les perifèries. Jesús us hi espera.»

És perquè siguem lliures que Crist ens ha alliberat. I on hi ha l'Esperit, allí hi ha la llibertat.

Que sant Pere des del cel ajudi a remenar bé les claus del Regne a la terra.

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 22,19-23)

El Senyor diu a Sobnà, cap del palau del rei: «Et faré caure del pedestal, et derrocaré del lloc que ocupes. Aquell dia cridaré el meu servent, Eljaquim, fill d'Helquies, el vestiré amb la roba que portes, li posaré les teves insígnies, li donaré l'autoritat que tens, i serà un pare per als habitants de Jerusalem i per als homes de Judà. Li posaré a l'espallla la clau del palau de David: quan ell haurà obert, ningú no tancarà, i quan haurà tancat, ningú no podrà obrir. El fixaré com un clau en un indret segur, i serà un tron gloriós per a la família del seu pare».

Salm responsorial (137)

R. *El vostre amor perdura sempre. Acabeu la vostra obra, Senyor.*

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant del santuari. R.

Enalteixo el vostre nom, / perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meva ànima. R.

El Senyor és excels, però es mira els humils, / mentre que els altius, els esguarda de lluny. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,33-36)

Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu! Que en són d'incomprensibles els seus judicis i d'impenetrables els seus camins! ¿Qui pot conèixer el pensament del Senyor? ¿Qui l'ha assessorat com a conseller? ¿Qui s'ha avançat mai a donar-li res perquè li ho pugui recompensar? Tot ve d'ell, passa per ell i s'en camina cap a ell. Glòria a ell per sempre, amén.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 16,13-20)

En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesàrea de Felip, i un cop allà preguntava als seus deixebles: «¿Què diu la gent del Fill de l'home? ¿Qui diuen que és?» Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista, altres, que és Elies, altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes». Ell els diu: «I vosaltres, ¿qui diu que sóc?». Simó Pere li contesta: «Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu». Jesús li va respondre: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meua Església, i les portes del Reialme de la Mort no li podran resistir. Et donaré les claus del Regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel». Després prohibí severament als deixebles de dir a ningú que ell era el Messies.

Lectura del libro de Isaías (Is 22,19-23)

Esto dice el Señor a Sobnà, mayordomo de palacio:

«Te echaré de tu puesto, te destituirán de tu cargo. Aquel día llamaré a mi siervo, a Eliaquín, hijo de Esquías, le vestiré tu túnica, le ceñiré tu banda, le daré tus poderes; será padre para los habitantes de Jerusalén y para el pueblo de Judá. Pongo sobre sus hombros la llave del palacio de David: abrirá y nadie cerrará; cerrará y nadie abrirá. Lo clavaré como una estaca en un lugar seguro, será un trono de gloria para la estirpe de su padre».

Salmo responsorial (137)

R. *Señor, tu misericordia es eterna, no abandones la obra de tus manos.*

Te doy gracias, Señor, de todo corazón, / porque escuchaste las palabras de mi boca; delante de los ángeles tañeré para ti; / me prostraré hacia tu santuario. R.

Daré gracias a tu nombre: / por tu misericordia y tu lealtad, / porque tu promesa supera tu fama. / Cuando te invoqué, me escuchaste, / acreciste el valor de mi alma. R.

El Señor es sublime, se fija en el humilde, / y de lejos conoce al soberbio. / Señor, tu misericordia es eterna, / no abandones la obra de tus manos. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 11,33-36)

¡Qué abismo de riqueza, de sabiduría y de conocimiento el de Dios! ¡Qué insondables sus decisiones y qué irrastreables sus caminos! En efecto, ¿quién conoció la mente del Señor? O ¿quién fue su consejero? O ¿quién le ha dado primero para tener derecho a la recompensa? Porque de él, por él y para él existe todo. A él la gloria por los siglos. Amén.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 16,13-20)

En aquel tiempo, al llegar a la región de Cesàrea de Filipo, Jesús preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que es el Hijo del hombre?». Ellos contestaron: «Unos que Juan el Bautista, otros que Elías, otros que Jeremías o uno de los profetas». Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?». Simón Pedro tomó la palabra y dijo: «Tú eres el Mesías, el Hijo del Dios vivo». Jesús le respondió: «¡Bienaventurado tú, Simón, hijo de Jonás!, porque eso no te lo ha revelado ni la carne ni la sangre, sino mi Padre que está en los cielos. Ahora yo te digo: tú eres Pedro, y sobre esta piedra edificaré mi Iglesia, y el poder del infierno no la derrotará. Te daré las llaves del reino de los cielos; lo que ates en la tierra quedará atado en los cielos, y lo que desates en la tierra quedará desatado en los cielos». Y les mandó a los discípulos que no dijese a nadie que él era el Mesías.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Divendres 1 de setembre, a les 12 h. Inici de curs de la Fundació d'Escoles Diocesanes i parroquials, al Monestir de Sant Cugat del Vallès.

Dissabte 2, a les 19.30 h. Confirmacions a la parròquia de Sant Feliu del Racó.

Diumenge 3, a les 12 h. Inici de ministeri de rector de Mn. Josep Maria Cot a la parròquia de Sant Esteve de Castellar del Vallès.

Notícies

CONFIRMACIONS

Santíssim Salvador de Sabadell. El 21 de maig, Mons. Saiz Meneses confirmà 12 joves de les parròquies del Santíssim Salvador i de Sant Francesc d'Assís.

Sant Valentí de Terrassa. El 21 de maig, Mons. Salvador Cristau confirmà 6 joves i 2 adults.

Sant Sadurní de Montornès. El 9 de juny, Mons. Saiz Meneses confirmà 8 adults d'aquella parròquia.

Sant Francesc de Bellavista. El dia 18 de juny, Mons. Salvador Cristau confirmà 8 persones.

FÀTIMA

En el centenari de les aparicions de la Mare de Déu oferim als lectors una sèrie d'articles sobre Fàtima.

El Santuari de Fàtima, lloc de pelegrinatges (i IV)

La Mare de Déu, en les seves aparicions l'any 1917, va demanar que en aquell lloc —la Cova d'Iria— es construís una capella que, amb el pas dels anys, ha esdevingut un santuari visitat per milions de pelegrins, entre ells els papes Pau VI, Joan Pau II, Benet XVI i, darrerament, Francesc. També hi havia estat el cardenal Albino Luciani, futur Joan Pau I, que va entrevistar-se amb sor Lucía.

Amb motiu del centenari de les aparicions la diòcesi de Terrassa pelegrina enguany dues vegades a Fàtima, en acció de gràcies per la presència i l'acompanyament maternal de Maria en les nostres vides. Entre els dies 24 de juliol i 2 d'agost varen fer-ho els joves, i entre els dies 9 i 12 de novembre, ho faran els adults. Ambdós pelegrinatges són presidits pel nostre Bisbe.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

El camino de la armonía entre fe y razón: san Agustín

El 27 de agosto celebramos la fiesta de santa Mónica, y el 28, su hijo san Agustín. San Agustín es uno de los mayores pensadores de la historia, cercano a los hombres de cualquier época y lugar, dotado de una extraordinaria empatía para quien se aproxima a su figura. Su madre le transmitió la fe católica cuando era niño. Más tarde, en su juventud, se alejó buscando la felicidad en la satisfacción de los sentidos y sobre todo a causa de las doctrinas maniqueas, que le ofrecían aparentemente una concepción más racional del mundo. Pero su sed de la verdad era tan fuerte y profunda que no se contentó con aquellas cosmovisiones y buscó y buscó hasta que encontró al verdadero Dios, que da la vida y que entra en nuestra misma historia. Su peregrinación intelectual y espiritual es un paradig-

ma del trabajo de reflexión en la relación entre fe y razón, en definitiva, en la búsqueda de la verdad. Según él, fe y razón son «las dos fuerzas que nos llevan a conocer». Formuló esa relación coherente entre fe y razón: *crede ut intelligas* (cree para comprender), y de manera inseparable, *intellige ut credas* (comprende para creer).

Seguramente su frase más conocida es aquella con la que comienza el libro de las *Confesiones*: «Nos hiciste, Señor, para ti, y nuestro corazón está inquieto, hasta que descanse en ti» (I,1,1). Es una descripción magnífica de su itinerario de insatisfacción interior, de búsqueda y de encuentro. Descripción del encuentro con quien era más interior a él que él mismo: «Porque tú estabas más dentro de mí que lo más íntimo de mí, y más

alto que lo supremo de mí ser» (III,6,11). En consecuencia, quien está lejos de Dios también está lejos de sí mismo, alienado de sí mismo, y sólo puede encontrarse a sí mismo si se encuentra con Dios. De este modo logra llegar a sí mismo, a su verdadero yo, a su verdadera identidad. En esa misma línea, el Concilio Vaticano II (cf. *Gaudium et spes*, 22) nos enseña que el misterio del ser humano sólo se esclarece en el misterio de Jesucristo, que es quien manifiesta plenamente el hombre al propio hombre y le descubre la grandeza de su vocación.

La conversión de san Agustín puede definirse como un itinerario que culminó con la conversión y después con el bautismo de manos de san Ambrosio, pero que continuó hasta el final de su vida. El itinerario comienza

con su acercamiento progresivo al cristianismo, aunque de hecho había recibido de su madre, santa Mónica, una educación cristiana que siempre estuvo latente. También la filosofía platónica contribuyó positivamente en su camino de retorno a Cristo. Los libros de los filósofos le indicaban que existe el Logos, del que procede todo el mundo, pero que parecía lejano. En la lectura de las cartas de san Pablo es donde encontró plenamente la verdad. La fe en Cristo llevó a cumplimiento la larga búsqueda de san Agustín en el camino de la verdad. Después de recibir el Bautismo, quiso dedicarse a la vida contemplativa y al estudio, pero tres años después fue consagrado sacerdote y después obispo en Hipona y destinado a servir a los fieles. En la última etapa de su vida fue especialmente consciente de que tenemos necesidad de una conversión permanente y hasta su muerte vivió con una intensa actitud de humildad, pidiendo perdón a Dios cada día de su vida.

San Agustín tiene mucho que decir a los hombres y mujeres de hoy. Sobre todo nos recuerda que más allá de nuestras dudas e inseguridades, no debemos perder la esperanza de encontrar la verdad y que hay que buscarla con humildad y constancia.